

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ความหมายของประโยคทั้งประโยคในภาษาไทย อาจแตกต่างกันไปได้เพราะคำบางชนิด ซึ่งมาประกอบคำกริยา เช่นประโยคตัวอย่าง 5 ประโยคนี้ คือ

- ก. แดงควร เขียนหนังสือ
- ข. แดง เขียนหนังสือ หรือ
- ค. แดงไม่ เขียนหนังสือ
- ง. แดงคง เขียนหนังสือ
- จ. แดง เขียนหนังสือ แน่

ประโยค 5 ประโยคนี้มีความหมายต่างกันคือ ประโยค ก. มีความหมายเป็นแบบเสนอแนะ ประโยค ข. มีความหมายเป็นแบบชักถาม ประโยค ค. มีความหมายเป็นแบบปฏิเสธ ประโยค ง. มีความหมายเป็นแบบคาดคะเน และประโยค จ. มีความหมายเป็นแบบเชื่อแน่ ทั้งที่ประโยคทั้ง 5 นี้มีคำกริยาคำเดียวกัน สิ่งที่ทำให้ประโยคเหล่านี้แตกต่างกัน ก็คงเป็นคำที่มาประกอบกริยา เช่น ประโยค ก. มีคำว่า ควร ประกอบกริยา ประโยค ข. มีคำว่า หรือ ประกอบกริยา ประโยค ค. มีคำว่า ไม่ ประกอบกริยา ประโยค ง. มีคำว่า คง ประกอบกริยา และประโยค จ. มีคำว่า แน่ ประกอบกริยา

นอกจากนี้ ประโยคทั้ง 5 ประโยคนี้มีรูปประโยค¹ ต่างกันคือ ประโยค ก. มีรูปประโยคเป็นแบบบอกเล่า ประโยค ข. มีรูปประโยคเป็นแบบคำถาม ประโยค ค. มี

---

¹ ดูคำอธิบายรูปประโยค ในบทที่ 2 หน้า 16-18.

รูปประโยคเป็นแบบปฏิเสธ ประโยค ง. มีรูปประโยคเป็นแบบบอกเล่า และประโยค จ. มีรูปประโยคเป็นแบบบอกเล่า

ผู้วิจัยสนใจใคร่ศึกษาว่าคำที่มาทำให้ประโยคและรูปประโยคมีความหมายต่างกัน (ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยเรียกว่า คำไวยากรณ์) นั้นมีลักษณะอย่างไร มีกี่หมวด แต่ละหมวด มีคำอะไรบ้าง และคำเหล่านี้สามารถแสดงความหมายทางโครงสร้าง¹ ในภาษาใดแบบใดบ้าง และจะแสดงวิธีแสดงความหมายทางโครงสร้างแบบต่าง ๆ ควบ

1.2 ข้อความของปัญหา

ลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

1.3.1 พระยาอุปถัมภ์คสิณสาร² ได้กล่าวถึงชนิดของคำไว้ในตอนวิจิตรภาค ของหนังสือ หลักภาษาไทย ว่าคำในภาษาไทยจำแนกออกเป็นชนิดต่าง ๆ ดังนี้คือ

1.3.1.1 คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น แบ่งออกเป็น 5 พวกคือ

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ คำอธิบายความหมายทางโครงสร้าง ในบทที่ 3 หน้า 39.

² พระยาอุปถัมภ์คสิณสาร, หลักภาษาไทย (ตอนวิจิตรภาค) (พระนคร: ไทย-วัฒนาพานิช, 2499) หน้า 70-109.

- ก. สามานยนาม เช่น คน บ้านเมือง เป็นต้น
- ข. วิสามานยนาม เช่น สอน สิ้น เป็นต้น
- ค. สมุหนาม เช่น กองทหาร เป็นต้น
- ง. ลักษณะนาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ชนิดคือ
  - 1) ลักษณะนามบอกชนิด เช่น องค์ รูป ตน เป็นต้น
  - 2) ลักษณะนามบอกหมวดหมู่ เช่น พวก เหล่า เป็นต้น
  - 3) ลักษณะนามบอกสัณฐาน เช่น วง หลัง เป็นต้น
  - 4) ลักษณะนามบอกจำนวนและมาตรา เช่น คู่ โหล เป็นต้น
  - 5) ลักษณะนามบอกอาการ เช่น จีบ มวน เป็นต้น
  - 6) ลักษณะนามซ้ำชื่อ เช่น เมือง ประเทศ เป็นต้น
- จ. อากาหรนาม เช่น ความดี ความชั่ว เป็นต้น

1.3.1.2 คำสรรพนาม เป็นคำที่ชี้แทนชื่อต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 6

พวกคือ

- ก. บุรุษสรรพนาม เช่น ฉัน เธอ เป็นต้น
- ข. ประพันธสรรพนาม เช่น ที่ ซึ่ง เป็นต้น
- ค. วิภาคสรรพนาม เช่น ต่าง บาง เป็นต้น
- ง. นิยมสรรพนาม เช่น นี่ นั่น เป็นต้น
- จ. อนิยมสรรพนาม เช่น ใคร อะไร ซึ่งไม่ใช่เป็นคำถาม เป็นต้น
- ฉ. ปรจจนสรรพนาม เช่น ใคร อะไร ซึ่งเป็นคำถาม เป็นต้น

1.3.1.3 คำกริยา คือคำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม แบ่งออกเป็น 4 พวกคือ

- ก. อกรรมกริยา เช่น ไป มา เป็นต้น
- ข. สกรรมกริยา เช่น เห็น กิน เป็นต้น
- ค. วิกตรรณกริยา เช่น เป็น เหมือน เป็นต้น
- ง. กริยานุเคราะห์ เช่น คง จะ เป็นต้น

1.3.1.4 คำวิเศษณ์ คือคำที่ใช้ประกอบคำอื่นใหม่เพื่อความแปลกออกไป เช่น คี ชั่ว เป็นต้น ใช้ประกอบคำนาม เช่น มาเร็ว เป็นต้น ใช้ประกอบคำสรรพนาม เช่น ใครบ้าง เป็นต้น ใช้ประกอบคำกริยา เช่น เดินช้า เป็นต้น คำวิเศษณ์จำแนกออกเป็น 10 พวกคือ

- ก. ลักษณะวิเศษณ์ เช่น ชาว คำ เป็นต้น
- ข. กาลวิเศษณ์ เช่น ช้า ก่อน เป็นต้น
- ค. สถานที่วิเศษณ์ เช่น ไกล ไกล เป็นต้น
- ง. ปริมาณวิเศษณ์ เช่น มาก น้อย เป็นต้น
- จ. นิยมวิเศษณ์ เช่น นี่ นั้น เอง เป็นต้น
- ฉ. อนิยมวิเศษณ์ เช่น อื่น ไหน ไค เป็นต้น
- ช. ประติษฐานวิเศษณ์ เช่น จำ ครับ เป็นต้น
- ซ. ปฤจฉาวิเศษณ์ เช่น อะไร อย่างไร เป็นต้น
- ณ. ประพันธวิเศษณ์ เช่น ที่ ซึ่ง เป็นต้น

1.3.1.5 คำบุพบท คือคำที่นำหน้านาม หรือสรรพนามสำหรับทำหน้าที่เชื่อมคำให้ติดต่อกัน จำแนกออกเป็น 6 ชนิดคือ

- ก. บุพบทหน้าทวนกรรม เช่น ซึ่ง แก เป็นต้น
- ข. บุพบทหน้าทวนคำที่เป็นเจ้าของ เช่น แห่ง ของ เป็นต้น
- ค. บุพบทหน้าทวนบอกลักษณะ เช่น ด้วย กับ เป็นต้น
- ง. บุพบทหน้าทวนบอกเวลา เช่น เมื่อ แต่ เป็นต้น
- จ. บุพบทหน้าทวนบอกสถานที่ เช่น ที่ ไค เป็นต้น
- ฉ. บุพบทหน้าทวนบอกปริมาณ เช่น สิ้น ทั้ง เป็นต้น

1.3.1.6 คำสันธาน คือคำเชื่อมคำหรือความให้ต่อเนื่องกัน จำแนกออกเป็น 5 ชนิด คือ

- ก. เชื่อมความคล้ายตามกัน เช่น ก็ จึง เป็นต้น
- ข. เชื่อมความต่างตอนกัน เช่น อนึ่ง เป็นต้น
- ค. เชื่อมความที่เป็นเหตุเป็นผลแก่กัน เช่น จึง ฉะนั้น เป็นต้น
- ง. เชื่อมความให้เลือกเอา เช่น หรือ มิฉะนั้น เป็นต้น
- จ. เชื่อมความเพื่อให้สละสลวย เช่น อย่างไรก็ตาม เป็นต้น

พระยาอุปกิตศิลปสาร¹ ได้กล่าวถึงเรื่อง พจน์ การก มาลา กาล และวาท ในบทที่ว่าด้วยระเบียบของคำไว้ดังนี้

พจน์ หมายถึงคำที่ไต่ต่างกันตามกำหนดค่าน้อย จัดเป็น 3 พจน์คือ

- ก. เอกพจน์ คือ คำที่มีกำหนดสิ่งเดียว เช่น คนคนหนึ่ง เป็นต้น
- ข. พหูพจน์ คือ คำที่มีกำหนดมาก เช่น สัตว์ทั้งหลาย เป็นต้น
- ค. อพจน์ คือ คำที่ไม่กำหนดความเป็นสิ่งเดียว หรือหลายสิ่ง เช่น คน

สัตว์ เป็นต้น

การก แปลว่าผู้กระทำ จำแนกเป็น 5 การก คือ

- ก. กรรตุการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ เช่น คำว่า ทาสี ในประโยค ทาสี นอน เป็นต้น

---

¹ พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย (ตอนวจีวิภาค, ภาคที่ 3 วิธีไต่ถ้อยคำ) (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช). หน้า 118-122.

ข. กรรมการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำของสกรรมกริยา และทำหน้าที่ 2 อย่างคือ

1) ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกรรมตา คือเรียงไว้หลังกริยา เช่น เขากินข้าว เป็นต้น

2) ทำหน้าที่เป็นประธาน คือเรียงไว้หน้าข้อความ เช่น ศิษย์ถูกตี เป็นต้น

ค. การิตการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ เช่น ศิษย์ให้เด็กอ่านหนังสือ เป็นต้น

ง. วิเศษณการก คือคำนาม สรรพนาม หรือกริยาสภาวะมาลาที่ประกอบบททั้งหลายเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ คล้ายวิเศษณ์ เช่น เสื้อของฉัน เป็นต้น

จ. วิกิตการก คือคำที่ทำหน้าที่แทนนามข้างหน้า เช่น ตาสี่นายอำเภอกินข้าว เป็นต้น

มาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงออกมาเป็นความหมายต่าง ๆ จัดเป็น 5 มาลา คือ

ก. นิเทศมาลา คือระเบียบของกริยาที่มีเนื้อความบอกเล่า เช่น เขานอนแล้ว เป็นต้น

ข. ปริกल्पมาลา คือระเบียบของกริยาที่มีเนื้อความคาดคะเน หรือแบ่งรับแบ่งสู้ เช่น เขาจะรอยนอนหลับ เป็นต้น

ค. ศักติมาลา คือระเบียบของกริยาที่มีเนื้อความเชื่อแน่ว หรือบังคับ เช่น เขาต้องนอน เป็นต้น

ง. อาณัติมาลา คือระเบียบของกริยาที่บอกเนื้อความบังคับ หรืออ่อนวอน เช่น แกจงนอน เป็นต้น

จ. สภาวะมาลา คือระเบียบของกริยากรรมตาใช้เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของประโยคใดคล้ายคำนาม เช่น ไปที่วัดกุหลาบ เป็นต้น

กาล หมายถึง คำกริยาที่ใช้ต่างกันตามกาลต่าง ๆ จัดเป็นกาลสามัญ 4 อย่าง

คือ

- ก. ปรตยบันกาล คือเวลาเดี๋ยวนั้น หรือเวลาที่กำลังเป็นไป เช่น เขากำลังกินข้าว เป็นต้น
- ข. อดีตกาล คือเวลาที่ล่วงแล้ว เช่น เขาได้กินข้าว เป็นต้น
- ค. อนาคตกาล คือเวลาข้างหน้า เช่น เขาจะกินข้าว เป็นต้น
- ง. อนตกาล คือเวลาที่ไม่ว่าจะแน่นอน คือกล่าวทั่วไปจะเป็นเวลาใดก็ได้ เช่น คนกินข้าว เป็นต้น

วาก หมายถึงกริยาที่บอกกว่าประธานเป็นการทำอะไร มี 3 วาก คือ

- ก. กรรววาก คือกริยาที่บอกกว่าประธานเป็น
  - 1) ผู้กระทำ เช่น คนกินข้าว เป็นต้น
  - 2) ผู้ใช้ เช่น แม่ให้องกินข้าว เป็นต้น
- ข. กรรววาก หมายถึงกริยาที่บอกกว่า ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ เช่น น้องถูกแม่ตี เป็นต้น
- ค. กรรววาก หมายถึงกริยาที่บอกกว่า ประธานเป็นผู้รับใช้ เช่น ศิษย์ถูกครูให้อ่านหนังสือ เป็นต้น

1.3.2 นายกำชัย ทองหล่อ¹ ได้กล่าวถึงเรื่อง พจน์ การก มาลา กาล และ วาก ไว้ในเรื่อง การใช้คำกริยา ในหนังสือ หลักภาษาไทย ดังนี้คือ

พจน์ คือคำที่มีจำนวนมากหรือน้อย แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

¹ นายกำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร: ไทยการพิมพ์, พ.ศ. 2495) หน้า 271-274 และหน้า 302-310.

- ก. เอกพจน์ คือคำที่มีจำนวนเพียงหนึ่ง เช่น พ่อ แม่ ในประโยคต่อไปนี้
- 1) พ่อของฉันมีลูกหลายคน
  - 2) แม่ของสมจิตเป็นคนใจดี
- ข. พหูพจน์ คือคำที่มีจำนวนมากกว่าตั้งแต่สองขึ้นไป เช่น
- 1) นักเรียนเดินไปเป็นแถว
  - 2) ชาวนาทุกคน
- ค. อพจน์ คือคำที่ไม่ปรากฏจำนวนว่ามากหรือน้อย เช่น
- 1) เด็กเรียนหนังสือ
  - 2) ทหารถืออาวุธ

คำนามในภาษาไทยจะเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ จะต้อง

- ก. ใช้คำวิเศษณ์ประกอบข้างหน้า หรือข้างหลัง เช่น
- 1) หนึ่งคน เป็น เอกพจน์
  - 2) คนมาก เป็น พหูพจน์
- ข. ใช้คำกริยาเป็นเครื่องแสดง เช่น
- 1) นักเรียนชกกัน เป็น พหูพจน์
  - 2) ชาวนาสนทนากัน เป็น พหูพจน์
- ค. ใช้เนื้อความเป็นเครื่องบ่ง เช่น
- 1) จุมกของนายแสวงสวย เป็น เอกพจน์
  - 2) แม่ของสมจิตใจดี เป็น เอกพจน์

การก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้ทำ ผู้ถูกทำ ผู้ถูกใช้ หรือคำที่ทำหน้าที่ขยายคำอื่น ให้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คำที่ทำหน้าที่เป็นการกได้มี 3 ชนิดคือ คำนาม คำสรรพนาม และคำกริยาสภาวะมาลา แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะคำนามก่อน การกแบ่งออกเป็น 5 ชนิด คือ

ก. กรรตุการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้ทำ หรือผู้ใช้ เช่น

ครูสอนหนังสือ

บ้านถูกไฟไหม้

ข. กรรมการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกทำ เช่น

นักเรียนเขียนเลข

พ่อรักลูก

ค. การิตการก คือคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถูกใช้ เช่น

ผู้ใหญ่ให้เด็กดูบ้าน

ลูกจ้างถูกนายจ้างให้ทำงาน

ง. วิเศษณการก คือคำที่มีคำบุพบทนำหน้า และทำหน้าที่แต่งขยายคำอื่นใหม่เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น บุพบทนั้นจะละไว้ในฐานที่เข้าใจก็ได้ เช่น

คุณพ่อของสมจิตเป็นทนายความ

เด็กคนนี้เขียนหนังสือสวย

มาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงเนื้อความต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 5 ชนิด

คือ

ก. นิเทศมาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงเนื้อความบอกเล่า

เช่น เขามีความรู้อย่างมาก แสดงความคิดเห็นหรือความแนะนำตักเตือน เช่น เขาควรเรียนภาษาอังกฤษ แสดงความปฏิเสธ เช่น เขาไม่กินเนื้อวัว และแสดงความซักถาม เช่น ทานมีน้องชายสองคนหรือ

ข. ปริกัลปมาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงเนื้อความคาดหมาย

เช่น เขาจะรอยจะเข้าใจผิด แสดงความแบ่งรับแบ่งสู้ เช่น ถ้าเขาขยัน จะสอบไล่ได้ และแสดงความไม่แน่ใจ เช่น น้องกินข้าวแล้วกระมัง

ค. ศักติมาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงเนื้อความเชื่อแน่ว หรือ

มั่นใจว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น ฉันต้องไปคุยฟุตบอลแน่

ง. อาณัติมาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงเนื้อความบังคับ เช่น เชอตอง ออกจากบ้าน เดี๋ยวนี้ แสดงความขอร้องอ่อนวอน เช่น ขอให้ พระองค์ทรงพระ-
เจริญ แสดงความสั่งหรือคำสั่ง เช่น จงไป เดี๋ยวนี้ แสดงความห้าม เช่น อย่า พุคเสียดัง

จ. สภาวมาลา หมายถึงระเบียบของกริยาที่แสดงลักษณะอย่างใดอย่าง
หนึ่ง เช่น ทำหน้าที่เป็นประธาน เช่น นั่ง มากทำให้ปวดหลัง ทำหน้าที่เป็นกรรม เช่น
เขาขอบคุณหนึ่ง และทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย เช่น กิน สลอสสำหรับเขียนอยู่ในลิ้นชัก

กาล คือเวลาที่แสดงการกระทำของกริยาว่าได้เกิดขึ้นเมื่อไร แบ่งออกเป็น 3
ชนิด คือ

- ก. กาลสามัญญ
- ข. กาลสมบุรณ์
- ค. กาลชอน

กาลสามัญญ

คือกาลที่เป็นไปตามปกติ แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

1) อนุตกาลสามัญญ คือกาลกลาง ๆ ที่ไม่บ่งชี้ชัดเจนไปว่าเป็นเวลาอะไร
เช่น เขาทำงาน จะใช้กริยานุเคราะห์บางคำเช่น ยอม ประกอบกริยาก็ได้ เช่น ความดี
ยอมชนะความชั่ว

2) ปัจจุบันกาลสามัญญ คือกาลที่กำลังกระทำอยู่ สังเกตได้จากกริยานุ-
เคราะห์บางคำ เช่น เขกำลังทำงาน เป็นต้น หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็น
ปัจจุบัน เช่น เดี๋ยวนี้ฉันมีเพื่อนสามคน

3) อดีตกาลสามัญญ คือกาลที่ล่วงไป สังเกตได้จากกริยานุเคราะห์บางคำ
เช่น ได้ในประโยคว่า เขาได้ทำงาน หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็นอดีต เช่น
เมื่อ ที่นี้ ในประโยคว่า เมื่อ ที่นี้ เขามาหาฉัน

4) อนาคตกาลสามัญ คือ กาลภายหน้าที่ยังมาไม่ถึง สังเกตได้จากกริยานุเคราะห์บางคำเช่น จะ ในประโยค เขาจะตั้งใจฟังคำสั่งสอน หรือข้อความที่แสดงความหมายเป็นอนาคต เช่น พรุ่งนี้ ในประโยค พรุ่งนี้ครูใหญ่ให้การโรงถางหญ้า

กาลสมบุรณ์

คือ กาลที่ได้สำเร็จไปแล้วใดแก่กาลสามัญที่ใช้กริยานุเคราะห์ แล้ว หรือ เสร็จ ประกอบข้างหลัง แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

- 1) อนาคตกาลสมบุรณ์ เช่น เขาทำงานแล้ว
- 2) ปัจจุบันกาลสมบุรณ์ เช่น เขากำลังทำงานแล้ว
- 3) อดีตกาลสมบุรณ์ เช่น เขาได้ทำงานแล้ว
- 4) อนาคตกาลสมบุรณ์ เช่น เขาจะทำงานแล้ว

กาลซ้อน

คือ กาลตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปรวมอยู่ในข้อความเดียวกัน เช่น

เขากำลังจะทำงาน เป็นอนาคตกาลในปัจจุบัน

เขาจะได้ทำงาน เป็นอดีตกาลในอนาคต

เขากำลังจะได้ทำงานแล้ว เป็นอดีตกาลสมบุรณ์ในอนาคตแห่งปัจจุบัน

วาท หมายถึง กริยาที่บอกวาประธานเป็นการอะไร แบ่งออกเป็น 3 วาท

คือ

ก. กรรตุวาท คือกริยาของประโยคที่แสดงว่าประธานทำหน้าที่เป็นกรรตุการก คือผู้ทำหรือผู้ใช้ เช่น ครูเขียนหนังสือ (ประธานเป็นผู้ทำ)

ครูให้นักเรียนเขียนหนังสือ (ประธานเป็นผู้ใช้)

กริยาของกรรตุวาทที่ประธานเป็นผู้ทำเอง ไม่ต้องมีกริยานุเคราะห์ประกอบ ถ้าประธานเป็นผู้ใช้ ต้องมีกริยานุเคราะห์ ให้ ประกอบด้วย

ข. กรรมวาจก คือกริยาของประโยคที่แสดงว่าประธานทำหน้าที่เป็นกรรมกรก คือเป็นผู้ถูก เช่น กวายนุกขโมยลัก เป็นต้น

ค. การิตวาจก คือกริยาของประโยคที่แสดงว่าประธานทำหน้าที่เป็นกริตการก คือเป็นผู้ถูกใช้ เช่น นักเรียนถูกให้ทำการบ้าน

1.3.3 Eugene A. Nida¹ ได้กล่าวถึง tense, aspect, voice และ mode ที่พบในภาษาต่าง ๆ ไว้ในหนังสือ Morphology ว่า

Tense แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

- ก. past
- ข. present
- ค. future

Aspect แบ่งออกเป็น 14 ชนิด เช่น

- ก. punctiliar
- ข. momentaneous
- ค. continuative
- ง. repetitive เป็นต้น

Voice แบ่งออกเป็น 10 ชนิด เช่น

- ก. active
- ข. passive เป็นต้น

---

¹ Eugene A. Nida, Morphology: The Descriptive Analysis of Words. (Ann Arbor: The University of Michigan Press; 1961), pp. 166-169.

Mode แบ่งออกเป็น 15 ชนิด เช่น

- ก. indicative
- ข. narrative
- ค. interrogative เป็นต้น

1.4 ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาคำไวยากรณ์ในภาษาไทยว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร มีกี่ชนิด และสามารถแสดงความหมายทางโครงสร้างในภาษาใดก็แบบ อะไรบ้าง พร้อมทั้งศึกษาวิธีแสดงความหมายทางโครงสร้างของคำไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ นั้นด้วย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ศึกษาเฉพาะคำไวยากรณ์ชนิดที่เป็นคำเดี่ยว

1.5.2 ภาษาที่นำมาวิจัยเป็นภาษาพูดที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันในกรุงเทพฯ และเป็นภาษาที่ใช้พูดระหว่างบุคคลสามัญเท่านั้น มิได้คลุมถึงภาษาในวรรณคดี หรือราชาศัพท์

1.5.3 รายการและจำนวนคำที่บ่งไว้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะเป็นรายการและจำนวนคำเท่าที่ผู้วิจัยค้นพบเท่านั้น

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

1.6.1 งานวิจัยนี้จะช่วยให้ได้รับความรู้เรื่องความหมายประจำคำ และความหมายทางโครงสร้างของคำในภาษาไทย

1.6.2 งานวิจัยนี้จะช่วยให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับลักษณะของคำไวยากรณ์ในภาษา และความหมายทางโครงสร้างแบบต่าง ๆ ของคำไวยากรณ์แต่ละชนิด

1.6.3 งานวิจัยนี้เป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจภาษาศาสตร์ ได้ศึกษาความหมายของคำที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ในเชิงวากยสัมพันธ์

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

1.7.1 สํารวจการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.7.2 รวบรวมข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง จากภาษาที่ใช้สนทนากันในหมู่นิสิต เพื่อนฝูง และหมู่ญาติ จากนวนิยายเรื่องต่าง ๆ จากหนังสือรายสัปดาห์ เช่น สกุลไทย แสนสุข เป็นต้น จากหนังสือพิมพ์รายวัน เช่น สยามรัฐ ไทยรัฐ เป็นต้น

1.7.3 นำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์

1.7.4 สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

1.8 เครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

[ ] ใช้แสดงว่าอาจจะเป็นคำใดคำหนึ่งที่ปรากฏในเครื่องหมายนี้

+ ใช้แทนคำว่าและ

— 1 ใช้ขีดเส้นใต้คำหรือข้อความที่กำลังกล่าวถึง

2 ในบทที่ 5 ใช้ขีดเส้นใต้คำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างแบบต่าง ๆ

* ใช้กำกับไว้หน้าประโยคที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย

( ) 1 ใช้อธิบายเพิ่มเติมข้อความข้างหน้า

2 ในบทที่ 5 ใช้แสดงว่าคำที่อยู่ในเครื่องหมายนี้ อาจปรากฏหรือไม่ปรากฏในประโยคก็ได้

// ใช้แยกอนุพากย์ 2 อนุพากย์ในประโยคเดียวกัน